

Малките Бойници

— Майко, ти трябва да ме пуснеш, аз не съм вече малък! — настояваше Сашко съпрепълнени от сълзи очици.

— Не си вече малък, но току виж си простинал нѣкъде, та после за цѣл живот да съжалявам, — отговаряше майка му и продължаваше да си гледа работата из къщи.

— Не си права, майко, — продължаваше да се моли Сашко, — ние тамъ ще бѣдем непрекъснато подъ грижата на нашия дружиненъ командиръ. А той . . . той, майко, винаги се грижи за насъ, както ти и татко се грижите. Колко хубаво ще бѣде тамъ!.. Отъ нашия орлякъ ще заминатъ за стана тридесетъ и четири орлета. Пусни ме и мене, бе майко!..

Сашко бѣше единъ отъ първитъ въ тѣхния орлякъ. Отъ нѣколко дни всички се готвѣха да заминатъ за стана, край гр. София. И той бѣше внесълъ таксата си, но.. нѣщо майка му се колебаеше, страхъ я бѣше и не искаше да го пусне.

Нѣколко дни следъ това, група родителите бѣха излѣзли на гарата да изпратятъ децата си. Тѣ показваха малкитъ си живи очици отъ прозореца на вагона, пѣха бойни маршове, викаха, радваха се отъ

цѣлата си душа, че заминаватъ за стана. Между тѣхъ бѣше и Сашко. Отъ всички най-много се радваше той, че го бѣха пуснали да замине за стана. Колко мѣчно му бѣше, когато не искаше да остане безъ него майка му. Той бѣше започналъ да сънува всѣка нощъ, станъ, другари, командира, София, лагерния животъ.

Локомотивътъ изпуктѣ нѣколко пѣти, раздвижиха се чернитъ дълги бедра на вагонитъ, завъртѣха се колелата.

— Довиждане, довиждане!.. — викаха весели и радостни орлетата.

— Да се пазишъ, Сашко, и да пишешъ когато пристигнешъ какъ си и какво правите, — викаше отъ всички най-много Сашковата майка и му махаше съ кърпичка.

Следъ една седмица, отъ Сашко се получи писмо, въ което той пишеше, че сѣ пристигнали благополучно. Но най-много се радваха неговитъ родители, когато получилиха четвъртото му писмо следъ две седмици.

Ето какво пишеше Сашко на своитъ родители:

„Мили и обични майко и татко,

Азъ не съмъ вече вашиятъ малъкъ Сашко, както вие ме наричахте, а храбро и